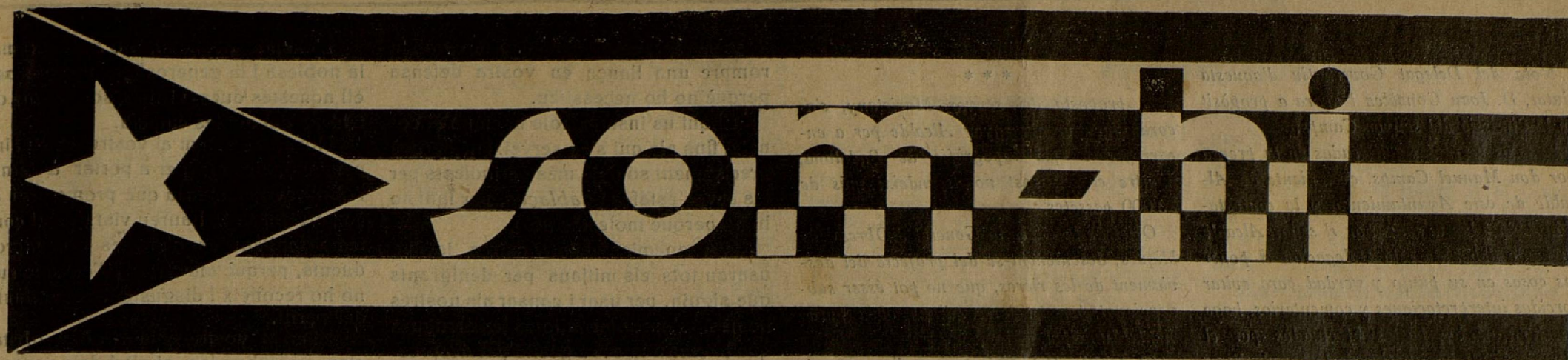

any I - 9 de juny 1934 - núm. 8

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

Tal com estan les coses, és evident que la República està passant un mal gravíssim, l'ambició desmesurada dels radicals, de persistir en el poder, no repara en sacrificar la república per tal de passar uns dies més als ministeris, a les direccions generals i als molts altres llocs ben retribuïts.

Des del propi Govern central es ve fent una extensa campanya anti-catalanista; els atacs a la nostra autonomia són cada vegada més continuats. En són una prova ben palesa, el conflicte derivat de la Llei de Contractes de Conreu, el cas de la radiodifusió, la rebaixa dels contingents d'exportació de fruites, l'empresonament del conseller municipal Granier-Barrera...

Cal un redreçament esquerrà. Cal una actitud decidida i serena. A Catalunya encara tenim un govern d'esquerra que barra el pas a les dretes. Cal fer present a tots els enemics de les llibertats de Catalunya, que els catalans no estem disposats a deixar-nos vexar ni un moment més. Una petita guspira i l'explosió seria fatal pels nostres enemics.

La indignació dels veritables catalanistes i republicans ha arribat al seu grau màxim. Pel que afecta a nosaltres, sols ens resta dir, que reitarem la confiança més absoluta al nostre Govern, posant-nos incondicionalment a les seves ordres, amb la seguretat de que sabran respondre com cal a aquesta brutal agressió a les nostres llibertats, que de una manera tant descarada ens fa el Govern Central, hàbilment dirigit per Lerroux, Gil Robles, Cambó i tota l'escòria infecta i antirepublicana d'aquella Espanya *única e indivisible*.

capellans

Als capellans els agrada tractar i anar amb els que manen i això els fa equivocar perquè a vegades no miren amb qui van.

A Espanya mateix, durant l'afrentosa dictadura de Primo de Rivera, tots els clergues varen convertir-se en encensaris aduladors a favor del dictador, des del pobre cardenal Segura, fins al últim capellà de cementiri de qualsevol llogaret perdut per la immensitat del país. Cal però, fer l'excepció del clergat català.

Es per això que ara els capellans s'han fet article de fé d'anar tirant dissimulada o descaradament tal com els ve, les seves diatribes contra la república. A sant de què? Potser perquè la república que hi havia a Espanya l'any 1931 i 32 els hi va treure la paga i va esquil·lar els seus béns adherint-los a l'Estat?

Venjança ben fora de tò, perquè si la república va treure la sangonera que era per l'Estat i el país el pressupost del Cult i Clerecia, Lerroux ara els hi ha tornat. Perquè s'esclamaven doncs? Perquè els havien prè una cosa que no els perteneixia? Quin dret hi té el poble a pagar la soldada dels capellans? Quin dret i quina obligació es pel poble el tenir de mantenir-los? Es que els capellans fan tots els seus serveis gratuïts? Es que no tenen encara prous mitjans de vida?

Problema de vida de capellà... problema resolt; que s'el guanyi com nosaltres el seu pa. Que treballin en la seva professió i que no vinguin a plorar perquè la nostra república els va treure una paga que no se la guanyaven.

El regne dels capellans no és el dels pobres, com ho era el de Jesucrist. El regne dels capellans es a prop dels poderosos amb mà fluixa per deixar anar el seu or a les mans obertes de l'Església. Perquè doncs si el regne dels capellans fos el regne dels pobres haurien de fer escandalosa ostentació de riquesa en els seus temples, en les seves imatges i en ells mateixos...?

l'or del vaticà? Les reserves d'or més fabuloses d'Europa. Perquè no empra el Vaticà l'or emmagatzemat a les seves caixes, per afavorir les pobres missions de l'Assia, ahont uns missioners més pobres encara, lluiten ansiosament per poder viure i per poder catequitzar i fer adeptes a la religió... Perquè no els ajuden...? Estanta l'amor de l'Església envers la riquesa que ni tan sols es desprèn d'ells per posar un bàlsam a les tragèdies que a la Xina, a la Índia i a l'Àfrica hi sofreixen una pobre gent, que pels sacrificis que fan són dignes de tots els respectes; més que no pas aquests capellans d'Espanya que la seva única feina es confessar velles xarugues i omplir-se la butxaca de

diners per comprar valors de l'Estat o finques...

Un exemple tan sols per midar-los a tots. Un cas verídic i passat a la nostra ciutat. Un capellà es propietari de unes cases. Van uns llogaters -pobra gent menestrala- per llogar-ne una. El capellà diplomàticament els hi fa dir que hi volen fer a casa seva. La bona gent li contesten que tenen pensat d'establir-hi un cosidor i el capellà amb tota la barra contesta: Si no hi poseu negoci val quinze duros i si hi establiu el cosidor en valdrà vint.

I això perquè? No es una màxima divina l'ajudar-nos uns amb altres? Perquè no ho fan ells doncs això?

A ben segur que Déu deu estar ja empipat amb tant d'encens i tant poca

pràctica de les seves lleis divines i no tindria res d'estrany que un dia per no sentir-se mai més en boca d'aquests que es diuen apòstols seus, tornès engegat -encara que l'Evangeli diu que no succeirà mai més- les aixetes del cel i un nou diluvi ofegui tots els paràsits de sagristia que només viuen predicant la llei de Déu però que no es cuiden pas de fer prossèlits seguint les màximes divines, sinó que tot el contrari, procuren que al darrera de les seves oracions raigi l'or com una benedicció per omplir les seves butxaques insaciabls i les seves arques d'obligacions de l'Estat o accions de la Chade per afavorir el senyor Cambó.

AUDACIOUS

II "camping" de la joventut de badalona

Per avui dissabte i demà diumenge, hi haurà instal·lat un "Camping" a la font d'en Ginesta -Font de Cera-Alella-, ahont hi són pregats d'assistir-hi tots els nostres militants.

Han promès l'assistència en el nostre "Camping" per avui a la nit, els nostres volguts: company Miquel Badia i president Josep Dencàs.

les dones d'estat català, visiten els centres de beneficència

Acceptant la invitació tan gentilment feta pel President de la Joventut d'Esguerra Estat Català, Dr. Dencàs i com a compliment del curs de Puericultura que les dones que militem dintre la Joventut de Badalona, amb tant d'interès hem procurat assistir, el passat diumenge ens traslladarem a la veïna capital on el propi Dr. Dencàs en companyia del seu Secretari i demés Drs. ens portaren a visitar els principals centres de beneficència i protecció a la infància de que en l'actualitat disposa la Generalitat de Catalunya.

La primera visita que efectuarem sigui a la Casa de Maternitat de les Corts de Sarrià, l'impressió que ens causà la visió dels infants fou més aviat penosa que de joia, degut probablement a la tristesa que reflexaven els infants en el seu rostre, els quals són escrupolosament vigilats i cuidats per *hermanas*.

Seguidament ens dirigirem a la Clínica maternal, encara en construcció; on hi seran degudament assistides amb tots els avenços més moderns, totes les mares humils.

D'allí ens traslladarem a Horta a visitar una casa de convalescència destinada al guariment dels infants delicats.

També en aquest lloc poguèrem

veure un nou edifici en construcció per a una cabuda de uns 1.800 infants dissortats. Edifici enclavat en plena muntanya i de condicions inmillorables per a combatre amb seguretat d'èxit totes les malalties infantils que avui no es poden combatre degudament per falta de mitjans.

Després ens dirigirem a la Guarderia per infants que hi ha instal·lada en la barriada del Poble Nou. En aquestes escoles poguèrem donar-nos compte de la gran diferència de tracte que hi ha entre aquelles *hermanas* que visitarem primerament i les que regeixen aquestes guarderies, les primeres són unes dones rígides, que no saben riure ni comprendre, i que viuen sota un excés de disciplina, en canvi les segones són dones que saben riure i jugar amb els propis infants i que per damunt de la disciplina estricta, hi posen la llibertat vigilada.

Feta la descripció de la millor forma que hem sapigut, sols ens resta donar les més expresives gràcies al Dr. Dencàs i acompanyants, per les extenses explicacions que ens donaren, així com també per les moltes atencions rebudes.

Les dones d'Estat Català severem sempre un bell record d'aquesta visita, tant amablement presidida pel nostre cap.

A. ISERN i M. PUIG